

Precis rätt storlek

Trina tyckte inte om att vara annorlunda.

Richard M. Romney
Kyrkans tidskrifter
(Baserat på en sann berättelse)

”Vad liten du är!” sa Sasha. ”Vi borde kalla dig mini-Trina.”

Trina försökte le. De andra barnen i skolan retade henne mycket för att hon var liten. Hon hade fötts liten och hade inte vuxit lika snabbt som de andra barnen. Men hon tyckte inte om namnet mini-Trina. Hon tyckte inte om att vara annorlunda.

”Du är så liten att du kanske aldrig blir vuxen”, sa Max när de gick ut på rast.

”Jag vet att jag är liten”, sa Trina. ”Men det finns inget jag kan göra åt det. Kom, så går vi och leker.”

Trina sprang för att spela fotboll med de andra barnen. De sparkade bollen fram och tillbaka. De hade alla roligt tillsammans.

Men efter en stund blev Trina jättetrött. Hon gick sakta iväg från matchen och satte sig på gräset.

Efter en stund kom hennes vän Josie bort till henne. Josie gick också i hennes primärklass i kyrkan.

”Är allt bra?” frågade Josie.

”Ja”, sa Trina. ”Jag behöver bara vila. Mina lungor blir trötta när jag springer mycket. De är inte särskilt starka.”

Josie satte sig bredvid Trina. De plockade gräs och gjorde små ringar och armband. De pratade om skolan, vänner och läxor.

”Jag hörde vad Sasha sa”, sa Josie. ”Jag är ledsen för att hon kallade dig mini-Trina.”

Trina nickade bara.

”Men jag tycker att du är i precis rätt storlek!” sa Josie.

Trina log. Hon gav Josie gräsarmbandet som hon hade gjort.

Söndagen därpå gjorde Trina sig i ordning för kyrkan. Hon tog på sig klänningen och borstade håret. Sedan rynkade hon pannan när hon såg sina små skor i garderoben. Hon var säker på att ingen annan i primärklassen hade så små skor.

Trina släpade fötterna efter sig när hon gick nerför korridoren i kyrkan. När hon kom till sitt klassrum i Primär väntade Josie utanför.

”Vi har en överraskning åt dig!” sa Josie. ”Kom och se!”

När Trina gick in i rummet pekade de andra barnen och deras lärare, syster Bott,

på en färgglatt dekorerad tavla. Det var hjärtan tejpade över hela tavlan. Det fanns meddelanden på hjärtana där det stod: ”Trina har ett stort leende! Trina har ett stort hjärta!”

”Tycker du om den?” frågade Josie. ”Syster Bott hjälpte oss göra den.”

”Jag älskar den!” sa Trina. ”Tack.”

”Vi ville påminna dig om en stor sanning”, sa syster Bott. ”Vår himmelske Fader älskar var och en av oss. Korta. Långa. Stora. Små. Det spelar ingen roll för honom. Vi är alla hans barn och han älskar oss var och en.”

Trina tittade upp på hjärtana på tavlan och log – stort. ●

Det här hände i USA.

ILLUSTRATIONER: OIGGA LEE